Rétfalvi Flóra
Brüsszeli anzix

http://www.online-brussels-hotels.com/pictures/Bruxelles-grand-place.jpg

Brüsszel. A tejszínhabos Waffel, az igazi belga csokoládé, több mint kétezerféle sör és az Európai Uniós intézmények otthona. A jól megszervezett metró-rendszerben az ember könnyen kiigazodik, még akkor is, ha minden két nyelven van kiírva. Metrózni esszenciális Európa fővárosában, és már ott is jól érezhető a város kulturális olvasztótégely-szerűsége, amelyet tetőz az egyes városrészek különbözősége. Így amikor a kis üzletekkel, klasszikus Hanza-sorházakkal és sok nézelődővel megtömött utcácskákról lemegyünk a gofri illatától édes metróaluljáróba, hogy megkeressük a Gare Central-tól Schuman megállóig minket elrepítő 1-es számú metrót, van időnk végiggondolni, hogy 5 metrómegálló és 13 perc múlva 18 emeletes üvegépületek, öltönyös és kosztümös, telefonáló, fontosnak tűnő személyek vesznek majd minket körül, egy teljesen másik világ. Az internacionalizmus folytatódik. Húsz lépésen belül már az ötödik nyelvet halljuk, és mint egy belépőt az európai szubkultúrába, hordjuk a nyakunkban a fényképes tagsági igazolványt.

Ez a negyed nem belga. Nemzetközi. Megvannak a napi szokások, a rutin, amihez mindenki szabadon csatlakozhat. A legtöbbünknek ez egy átmeneti megálló. Van aki három hónapot marad, van aki meghosszabbítja ittlétét és éveket tölt el a forgatagban, de egyedül a változás állandó.

Reggel mindenki sebtiben szedi a lábát az irodája, de mindenekelőtt a benti kávézó irányába, hogy elfogyassza első – enyhén förtelmes – cappuccinóját. Aztán összeírja milyen ülésen, konferencián, workshop-on, szemináriumon kell megjelennie, miről kell jelentést, összefoglalót, vagy egyéb anyagot gyártania.

Amit a bürokratikus vérkeringésbe frissen bekerült szakmai gyakornoknak, azaz jómagamnak meg kellett szoknia, azok a labirintus jellegű lift-rendszerek, amelyek közel sem annyira egyértelműek, mint Brüsszel metró-hálózata. Minden kódolva van, így az ember Enigma gyorsasággal igyekszik kisilabizálni az ASP4H258-at, hogy tudja,

hogy az Artiero Spinelli épület H szárnyának 4. emeletén található 258-as termet keresse, hogy aztán a 3,5 km-es táv legyaloglása után, lecsökkentve pulzusát a normálisra, időben elfoglalhassa a neki szánt helyet a sarokban. Ha szerencséje van, még buborékos vízhez is jut, lévén az fogyóeszköz.

És megkezdődik az ülés. Felrakjuk a fülest és áttekerjük a 2-es csatornára, ahol tökéletes brit akcentus fordítja, ahogy Mr. Jerzy Buzek, a Parlament elnöke elmond néhány udvariassági formulát a nemzeti sikerek és/vagy katasztrófák kapcsán, majd összeírja a felszólalók távolról egyáltalán nem látható névsorát. Legyen szó költségvetésről, vidékfejlesztésről vagy a női egyenjogúságról, biztos, hogy olyasmiket fogunk hallani, amit mások jobb esetben csak 2011-ben.

A képviselők nem nemzetiségük szerint foglalnak helyet, hanem politikai hovatartozásuk alapján. Így a 736 képviselő hét pártban oszlik el. Annak ellenére, hogy parlamentről beszélünk, kormány és ellenzék nem létezik, felszólalások, viták, szavazások azonban akadnak, és a kompromisszum sem ritka. A cél az egységes, támogatott vélemény kialakítása, amely aztán továbbgondolásra kerül az Európai Bizottság és a miniszteri tanács színeiben.

A szaladgálást egyedül az ebéd akasztja meg, amely szintén érdekes momentuma a napnak. Már kapásból sokat számít, hogy mikor megyünk le a menzára, ami amúgy elég nagy, tágas és elég sokféle ételt kínál látszólag (aztán az ember rájön, hogy legyen szó a chef ajánlatáról, halról vagy zöldséglevesről, vagy akár a vaníliás fánkról, mindennek ugyanolyan az íze). Délben a svédek, finnek és hollandok nyitják meg az ebédlőt, nem sokkal utánuk érkezünk mi is, magyarok, aztán jönnek a németek, szlovákok, franciák, 13:00-kor befutnak az olaszok és végül a spanyolok zárják a sort. Ebéd után a második – még mindig förtelmes – kávé a Micky Mouse kávézóban és indulhat is tovább a rohangálás.

Majd a nap végéhez közeledvén még elszaladunk az alagsori élelmiszerboltba, mert rájövünk, hogy nincs már otthon tej. Aztán átsietünk az edzőterembe, mert kezdődik az alakformáló Philippe-pel, aki félig angolul, félig franciául próbálja túlkiabálni a spanyol zenéjét, amire ugrálni fogunk.

Végezetül a parlamentet is magához ölelő Luxemburg téren munka után összegyűlnek immár meglazított nyakkendőjükkel a tisztviselők, akik közül sokan magukon felejtik a belépőkártyát. A kávéházak és söröző megtelnek az eseményeket informálisan kibeszélő „bentiekkel”, akik kifújják magukat a hosszú nap után. Legtöbben szintén nem kevésbé informális és internacionális vacsorákon vesznek részt, ami után elcsendesülnek az utcák.

És ez a rutin mindennapos.

Így végtére is mindegy, hogy a parlamentben valaki bal vagy jobb oldali, olasz vagy brit, Brüsszelre két dolog jellemző: az állandó változatosság és a változatos állandóság.

2010. október 5.